

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 26.7.2012
COM(2012) 415 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Mulige fordele og ulemper ved at reducere kategorierne af skydevåben til to (forbudte eller tilladte) med henblik på at få det indre marked for de pågældende produkter til at fungere bedre ved hjælp af mulige forenklinger

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Mulige fordele og ulemper ved at reducere kategorierne af skydevåben til to (forbudte eller tilladte) med henblik på at få det indre marked for de pågældende produkter til at fungere bedre ved hjælp af mulige forenklinger

Denne rapport opfylder et af kravene i Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008.

1. DIREKTIV 91/477/EØF OG SPØRGSMÅLET OM KATEGORISERING AF SKYDEVÅBEN

1.1. Direktiv 91/477/EØF var oprindelig en ledsageforanstaltning til gennemførelsen af det indre marked. Til gengæld for visse lempelser i bevægeligheden for skydevåben inden for EU blev der i europæisk lovgivning indført visse sikkerhedsgarantier, der var tilpasset denne type produkter.

1.2. Direktivet indeholder to bilag, hvor det første (bilag I) fastlægger en kategorisering – der stadig er gældende – af skydevåben, hovedsagelig baseret på deres farlighed. Der blev indført fire kategorier: kategori A omfatter forbudte våben (krigsvåben), kategori B omfatter skydevåben, for hvilke der kræves tilladelse (som hovedsagelig bruges af konkurrenceskytter og jægere), kategori C omfatter skydevåben, der skal anmeldes (især våben, der bruges af jægere) og endelig kategori D, andre skydevåben, som navnlig omfatter en enkelt våbentype¹.

1.3. Denne kategorisering finder anvendelse "a minima", hvilket for øvrigt er tilfældet for hele direktivets anvendelsesområde. I medfør af artikel 3 i direktiv 91/477/EØF² kan medlemsstaterne gøre bestemmelser strengere ved f.eks. at ophæve kategori C eller D eller heri medtage bestemte våben, der henhører under en højere kategori, alt efter deres politik, sikkerhedsopfattelse eller jagttraditioner.

1.4. Baggrunden for denne frihedsmargen for medlemsstaterne skal findes i selve direktivets karakter, som ikke sigter mod en fuldstændig harmonisering, men mod at indføre et vist mindstemål af sikkerhed uden at foregribe medlemsstaternes bestræbelser på at forebygge illegal våbenhandel³.

1.5. Det skal bemærkes, at direktivet ikke finder anvendelse på erhvervelse eller besiddelse af våben, som besiddes af de væbnede styrker, politiet eller offentlige tjenester eller samlere og institutter med kulturelt og historisk sigte på våbenområdet, der er anerkendt som sådanne af den medlemsstat, på hvis område de er etableret. Denne sondring er grundlæggende, fordi den skaber en kløft mellem såkaldte civile våben og andre typer materiel, der anvendes af de væbnede styrker eller endog undertiden af organiserede kriminelle bander.

¹ Lange glatløbende enkeltladerskydevåben.

² "Medlemsstaterne kan i deres nationale våbenlovgivning fastsætte bestemmelser, der er strengere end de i dette direktiv foreskrevne, med forbehold af de rettigheder, der i medfør af artikel 12, stk. 2, indrømmes de i medlemsstaterne bosiddende personer."

³ Det hedder i betragtning 8 til direktiv 91/477/EØF, at: "direktivet berører ikke medlemsstaternes ret til at indføre foranstaltninger, som tager sigte på at imødegå den illegale våbenhandel".

1.6. Kommissionen offentliggjorde den 15. september 2000 en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af direktivet⁴. Rapportens konklusioner, der generelt var positive og ikke satte spørgsmålstegn ved kategoriseringen af skydevåben i bilag I, er ikke blevet modsagt siden da.

2. KATEGORISERINGEN AF SKYDEVÅBEN I FORBINDELSE MED VEDTAGELSEN AF DIREKTIV 2008/51/EF AF 21. MAJ 2008 OM ÆNDRING AF DIREKTIV 91/477/EØF SAMT DEN METODE, DER ER VALGT TIL DENNE RAPPORT

2.1. I lovgiverens arbejde var den første tilgang centreret omkring to hovedbetragtninger: En reduktion af kategorierne i nomenklaturen for skydevåben til to (enten omfattet af et forbud eller en tilladelse) ville både øge sikkerheden for de europæiske borgere og samtidig være enklere for de erhvervsdrivende.

2.2. Denne holdning deltes imidlertid ikke af dem, der mente, at medlemsstaterne skulle beholde en vis skønsmargen i den nationale klassificering af skydevåben, naturligvis forudsat at den respekterede minimumstærsklerne i bilag I. De erhvervsdrivende var i lighed med de vanlige brugere af civile skydevåben heller ikke overbevist om fordelene ved en sådan forenkling.

2.3. En sammenfatning af disse opfattelser er opsummeret i betragtning 18 i direktiv 2008/51/EF, hvor det hedder, at "*Flere medlemsstater har indført en forenklet klassifikation af skydevåben og er gået fra fire til følgende to kategorier (...). Medlemsstaterne bør tilpasse sig denne forenkledte klassifikation, selv om nærhedsprincippet giver de medlemsstater, der inddeler skydevåben i flere kategorier, mulighed for at bevare deres nuværende klassifikationssystemer.*"

2.4. Formålet med denne rapport er derfor igen at behandle spørgsmålet om nomenklaturen for skydevåben med eksplicit udgangspunkt i at få det indre marked til at fungere bedre, og i lyset af den "*rapport om situationen som følge af direktivets anvendelse, eventuelt ledsaget af forslag*", som Kommissionen skal aflægge for Europa-Parlamentet og Rådet inden den 28. juli 2015, som det bestemmes i direktivet.

2.5. Kommissionens tjenestegrene har derfor valgt en tilgang, der inddrager medlemsstaternes kompetente myndigheder med ansvar for skydevåben (især indenrigs- og justitsministerier, det varierer fra medlemsstat til medlemsstat), som fik tilsendt et spørgeskema i november 2011, lige som de største brugere af civile skydevåben såsom producenter, våbenhandlere, jægere, konkurrenceskytter og samlere flere gange er blevet bedt om at fremføre deres holdninger.

2.6. Den brede vifte af spørgsmål, som medlemsstaternes myndigheder blev bedt om at besvare, var koncentreret omkring følgende aspekter:

- 1) den økonomiske vægt af sektoren for skydevåbenproducenter og skydevåbenhandlere
- 2) antal registrerede jægere og konkurrenceskytter

⁴ KOM(2000) 837 endelig.

- 3) antal indehavere af det europæiske våbenpas
- 4) oplysninger om de seneste års udvikling inden for forbrydelser og lovovertrædelser
- 5) eventuelle problemer med at spore skydevåben
- 6) systematisk krav om tilladelse til at erhverve et skydevåben
- 7) gyldig tilladelse til et eller flere våben
- 8) implicit tilladelse i tilfælde af en anden tilladelse eller licens
- 9) eventuel eksistens af en enkel erklæringsordning
- 10) interesse for obligatorisk stramning af kategorierne i EU-lovgivning
- 11) eventuelle følger af en sådan stramning for de berørte økonomiske sektorer
- 12) eventuelle mulige forbedringer.

Det skal desuden præciseres, at de våben, der indgik i spørgeskemaet, var begrænset til dem, der er omfattet af direktivet, dvs. våben til jagt- og konkurrenceskydning og ikke krigsvåben.

3. EVALUERING AF SEKTORENS OG DE STØRSTE VÅBENBRUGERES ØKONOMISKE VÆGT I HENHOLD TIL SPØRGESKEMAET; GENERELLE OPLYSNINGER

3.1. En første gruppe af medlemsstater skiller sig ud ved ikke eller næsten ikke at have en industri, der producerer civile skydevåben. Det er en stor gruppe og består af ca. 12 medlemsstater. Men selv om produktionen er begrænset eller ubetydelig, kan der godt være en relativt stor handel med våben. Her kan f.eks. nævnes, at der i Finland er ikke færre end 600 våbenhandlere, som hovedsagelig er beskæftiget med detailsag eller reparation af våben, og at der er omkring 500 i Ungarn.

3.2. En anden gruppe har en relativt solid, ofte traditionel, fremstillingsindustri, dog ikke nødvendigvis med en særlig stor produktion. Det gælder f.eks. Slovakiet, Tjekkiet, Østrig og Polen. I disse medlemsstater er der et temmelig stort antal forhandlere, værksteder og sælgere, i Polen alene 500 og i Østrig hele 700⁵.

3.3. Det er i de folkerigste medlemsstater, at der findes den største våbenproduktion. Dette fænomen er dog mindre og mindre systematisk, hvilket skyldes det faldende antal producenter. Tyskland og Italien har stadig en stor produktion, ofte rettet mod eksport⁶, mens der i Frankrig og Det Forenede Kongerige har været en kraftig tilbagegang i produktionen af våben til civil brug, lidt mindre udtalt for Spaniens vedkommende. Dette betyder dog ikke, at der ikke stadig findes et undertiden meget stort forhandlernet, som det er tilfældet i Frankrig⁷.

⁵ Kilde for Østrig: The European Association of the Civil Commerce of Weapons.

⁶ 85-90 % af produktionen af skydevåben til civil brug i Tyskland eksporteres til tredjelande eller EU-medlemsstater (kilde: Association of European Manufacturers of Sporting Firearms).

⁷ I henhold til tal fra Institut européen des armes de chasse et de sport er der 800-1 000 salgssteder i Frankrig, som hovedsagelig lever af våben.

3.4. I de folkerigeste medlemsstater finder man også det største antal jægere og konkurrenceskytter. Der er således over 1 400 000 jægere i Frankrig, omkring 850 000 i Italien og over 1 500 000 i Spanien. Der er traditionelt meget færre konkurrenceskytter end jægere, men dog stadig mange: omkring 300 000 i Italien, 213 000 i Frankrig og omkring 14 600 i Polen.

3.5. Det er interessant, at nogle medlemsstater med et relativt begrænset befolkningstal (i forhold til EU-gennemsnittet) har et meget stort antal jægere eller konkurrenceskytter. I Sverige er der f.eks. mindst 490 000 jægere og 96 000 konkurrenceskytter, mens der i Finland er registreret over 300 000 jægere og 35 000 konkurrenceskytter. I Danmark er der ca. 169 000 jægere og 120 000 konkurrenceskytter.

3.6. Interessant er også antallet af personer med det europæiske våbenpas⁸, som naturligvis er en god målestok (men langt fra den eneste) for jægeres og konkurrenceskytters mobilitet i EU. I nogle medlemsstater såsom Østrig er der relativt mange borgere, som har passet (38 000), forholdsmæssigt færre i andre lande (omkring 20 000 i Italien og 39 378 i Frankrig).

4. UDVIKLINGEN INDEN FOR FORBRYDELSE OG LOVOVERTRÆDELSE I FORBINDELSE MED ANVENDELSE AF SKYDEVÅBEN OG CIVILE SKYDEVÅBENS SPORBARHED

4.1. På spørgsmålet om, hvorvidt der i de senere år har kunnet registreres en betydelig stigning i kriminalitet, hvor der er anvendt jagt- eller sportsvåben, er svaret oftest negativt. Nogle medlemsstater som Grækenland, Polen, Sverige og Portugal har oplevet en om end lille stigning.

4.2. De fleste medlemsstater såsom Østrig, Ungarn, Bulgarien, Det Forenede Kongerige, Finland og Spanien mener, at tendensen er relativt stabil for denne form for kriminalitet. I andre medlemsstater som Belgien og Irland er der endog en tendens i nedadgående retning.

4.3. Disse elementer kan ikke betragtes uafhængigt af en vis udvikling inden for kriminel anvendelse af skydevåben i tilknytning til f.eks. salg af især krigsvåben efter afslutningen af væbnede konflikter. Disse våbentyper er udelukket fra direktivets dækningsområde, hvor de er defineret som forbudt (kategori A, bilag 1), til forskel fra våben, som kan erhverves med henblik på udøvelse af en fritids- eller sportsaktivitet.

4.4. Der er meget færre problemer med at "spore" disse våben, der er tilladt i henhold til direktivet, hvilket også fremgår af besvarelserne af spørgeskemaet, som i alt væsentligt er betryggende, i det mindste for så vidt angår lovlig bevægelighed i EU. De fleste medlemsstater mener rent faktisk, at der er relativt få principielle problemer, i hvert tilfælde på nationalt plan, med at spore skydevåben til civil brug.

⁸ Det europæiske våbenpas blev indført med direktiv 91/477/EØF. Det drejer sig om "et dokument, som myndighederne i medlemsstaterne efter ansøgning udsteder til en person, der lovligt besidder og bruger et skydevåben" (artikel 1, stk. 4). Dette våbenpas giver indehaveren ret til at rejse fra medlemsstat til medlemsstat med sit våben under et enklere tilladelsessystem med det formål at udøve en aktivitet som normalt jæger eller konkurrenceskytte. Det er blevet meget positivt modtaget af indehaverne, og der er ikke indberettet tilfælde af sikkerhedsproblemer i forbindelse med udstedelsen eller anvendelsen af passet.

4.5. Der kan dog nævnes visse problemer med indsamling eller behandling af oplysninger, der gør det muligt at spore og følge et våben, som kan have haft en lang række ejere. Spørgsmålet om, hvorvidt registre ajourføres korrekt i medlemsstaterne, f.eks. af våbenhandlere, og om myndighedernes adgang til disse registre ser ud til at være et vigtigt krav.

5. ERHVERVELSE OG BESIDDELSE AF ET SKYDEVÅBEN TIL CIVIL BRUG

5.1. Det generelle princip, som kan udledes af besvarelsenerne af spørgeskemaet, er, at erhvervelse og besiddelse af et skydevåben til civil brug er betinget af en tilladelse og i visse meget mere begrænsede tilfælde en erklæring eller administrativ registrering, som i praksis kan sammenlignes med en indirekte tilladelse. Dette generelle princip betyder ikke, at visse våbentyper eller våben med bestemte kendetegn ikke i bestemte medlemsstater kan være omfattet af en mere fleksibel ordning; det gælder f.eks. historiske eller inaktiverede våben.

5.2. At der findes et tilladelsessystem betyder dog ikke nødvendigvis, at man systematisk skal have en tilladelse, hver gang man køber et våben. Der kan således gives tilladelse til at købe et bestemt antal nøje fastlagte våben, hvis kendetegn skal være anført på tilladelsen (f.eks. tilfældet i Østrig, Polen og Luxembourg).

5.3. En købstilladelse står måske ikke alene eller kan være betinget af andet, f.eks. jægerens eller konkurrenceskyttens kvalitet eller i andre tilfælde af en administrativ afgørelse om, at køberen er berettiget til at erhverve et våben med henblik på selvforsvar (Finland og Polen).

5.4. Systemet med en erklæring – kategori C i bilag I til direktiv 91/477/EØF – findes stadig for mange jagtvåben, især i Frankrig. I dette system skal køber give våbenhandleren en kopi af sit id-kort og af det dokument, der giver ham ret til at købe det (f.eks. en gyldig jagttilladelse). Derefter udfylder køber sammen med våbenhandleren⁹ en erklæring, som denne registrerer og indsender til de kompetente myndigheder. Hvis myndigheden gør indsigelse mod transaktionen, fremsætter den et krav til køberen om at tilbagelevere våbnet, eller han bliver tvunget til det af politiet.

5.5. I Frankrig er nogle jagtvåben omfattet af en ny mellemkategori, der ligger mellem direktivets kategori C og D. Det er lange glatløbede enkeltladerjagtvåben, der er omfattet af en ny registreringsordning, som i høj grad ligner ordningen med en "erklæring" (kopi af id-kort, af jagttilladelse, skema skal udfyldes, kontrol foretaget af politiet).

5.6. Det kan derfor ikke udledes af besvarelsenerne, at skydevåben stadig kan være omfattet af direktivets mildeste kategori, dvs. D, dvs. at de skulle kunne erhverves uden særlige formaliteter, som det i henhold til direktivet kun var tilladt for lange glatløbede enkeltladerskydevåben. De medlemsstater, der har bevaret denne mulighed, har alle hævet kravene (som det fremgår af foregående afsnit).

5.7. Det er også vigtigt at fremhæve, at den gældende klassificering af et våben i en medlemsstat (forbud, tilladelse, erklæring og registrering) har forrang for klassificeringen af våbnet i det land, hvor det erhverves. Hvis et våben med andre ord er købt i en medlemsstat med krav om tilladelse, men ejeren (også selv om han er i besiddelse af et europæisk våbenpas) agter at tage det med til en anden medlemsstat, hvor det er omfattet af et forbud, er

⁹ Våbenhandleren foretager en første kontrol i registret over "personer med forbud mod at erhverve skydevåben".

det naturligvis forbuddet, der er gældende, og våbnet kan derfor ikke forlade oprindelseslandet.

6. MEDLEMSSTATERNE HAR FORSKELLIG OPFATTELSE AF RELEVANSEN AF AT REDUCERE ANTALLET AF KATEGORIER I DIREKTIVET

6.1. Nogle medlemsstater såsom Polen, Det Forenede Kongerige, Irland, Danmark og Letland udtrykker interesse for på EU-plan at reducere antallet af kategorier til to, fordi de mener, at det vil forenkle systemet.

6.2. Andre medlemsstater mener til gengæld, at det ville være en god idé at bevare den skønsmargen, der ligger i direktivets nuværende klassifikation. Sverige, Italien, Ungarn og Belgien kan således ikke se nogen reel fordel i at ændre den nuværende nomenklatur, da de mener, at en omarbejdning vil medføre en tungere administration og unødige omkostninger.

6.3. Nogle medlemsstater som Slovakiet, Nederlandene og Rumænien har ganske vist på nationalt plan indført et system baseret på to eller tre kategorier, men foretrækker også at give medlemsstaterne mulighed for at have de klassifikationer, som efter deres mening passer til dem inden for rammerne af den nugældende nomenklatur.

6.4. På spørgsmålet om, hvorvidt en sådan reduktion af antallet af kategorier ville få stor indvirkning på de økonomiske sektorer, svarer de fleste medlemsstater enten, at det ville være vanskeligt at vurdere indvirkningen, eller at den sandsynligvis ikke ville få en, fordi nomenklaturen med to kategorier allerede er temmelig udbredt. Det skal dog bemærkes, at det især er de medlemsstater, som ikke fremstiller skydevåben, der som udgangspunkt ikke mener, at en stramning af kategorierne ville få negative økonomiske konsekvenser hos dem.

6.5. Nogle medlemsstater med en våbenindustri mener derimod, at den økonomiske sektor ville lide under det. Det gælder f.eks. Italien og Belgien. Atter andre såsom Polen erkender, at det ville kunne få økonomiske konsekvenser, uden at man dog mener, at det er grund nok til ikke at reducere antallet af kategorier.

6.6. De fleste medlemsstater finder imidlertid ikke, at en reduktion til to kategorier for skydevåben i direktivets bilag I ville indebære tydelige fordele og dermed forbedre det indre markedes funktion. Nogle medlemsstater udtrykte endog frygt for, at lovlig handel bliver ledt over i ulovlig handel, hvis antallet af kategorier bliver reduceret.

7. ANDRE FORSLAG END REDUKTION AF ANTALLET AF KATEGORIER BLEV FREMFØRT FOR AT FORENKLE SIKKER BEVÆGELIGHED FOR SKYDEVÅBEN

7.1. Nogle medlemsstater såsom Tyskland, Estland og Polen så en klar fordel i fælles EU-normer for inaktivering af skydevåben på grundlag af teknikker foreslået af ad hoc-arbejdsgrupper nedsat af Den Permanente Internationale Kommission for afprøvning af håndvåben (CIP¹⁰). Dette ville kunne skabe større sikkerhed i våbensalget på EU-plan.

¹⁰ Den Permanente Internationale Kommission for afprøvning af håndvåben (C.I.P.) er oprettet ved en international aftale indgået af de største våbenproducerende lande i Europa (11) plus Chile, Rusland og De Forenede Arabiske Emirater. I henhold til aftalen forpligter de sig til at anerkende afprøvninger/tester af skydevåben og ammunition forud for markedsføring, som skal gennemføres af kontrolmyndigheder i henhold til tekniske kriterier, der fastlægges og ajourføres af C.I.P. Denne

7.2. Andre medlemsstater som Sverige, Nederlandene, Frankrig, Luxembourg og Portugal mener, at det ville være nyttigt at oprette databaser med information om våben i medlemsstaterne, så man kunne se forbindelsen mellem et våbens bevægelser og dets ejere. Der burde derfor gøres bestræbelser på at give alle medlemsstater adgang til oplysningerne i databaserne, hvilket naturligvis ville gøre det lettere at udveksle information på EU-plan.

7.3. Andre forslag var mere specifikke, f.eks. at udstyre professionelle våbenspeditører med en GPS-anordning, så man altid kan se, hvor de befinder sig (Tjekkiet) eller at skabe strammere rammer for private vagtselskaber (Belgien). Andre forslag var mere ambitiøse såsom at tilnærme definitionerne på våbenområdet til hinanden og dermed fremme en fælles tilgang på EU-plan (Nederlandene).

7.4. Nogle medlemsstater så en fordel i at indføre en standardformular til overførsel af skydevåben (Rumænien). Med dette dokument ville man kunne udveksle alle oplysninger i ansøgninger om tilladelse eller anmeldelser af handelstransaktioner fra en medlemsstat til en anden.

7.5. Men et stort antal medlemsstater mener også, at den nuværende situation i det store og hele er tilfredsstillende og/eller stiller ikke forslag til specifikke foranstaltninger. Italien mener, at eventuelle ændringer skal vurderes ud fra proportionalitetsprincippet, eller ud fra om det reelt er nødvendigt med et initiativ på EU-plan.

7.6. Generelt er det spørgsmål om sporbarhed og inaktivering af skydevåben, som medlemsstaternes bemærkninger handler mest om. Og det er netop vedrørende disse to aspekter, at Kommissionen påtænker at tage initiativ, enten i form af fælles retningslinjer for normer og teknikker for inaktivering eller sikring af overholdelse af medlemsstaternes pligt til at føre et edb-register¹¹, idet disse to opgaver også er fastlagt i direktiv 2008/51/EF.

8. DE STORE KATEGORIER AF BRUGERE AF DIREKTIVET ER INTERESSEREDE I FORENKLINGER, MEN IKKE NØDVENDIGVIS I FORM AF EN REDUKTION AF ANTALLET AF KATEGORIER

8.1. Jægerne (omkring 7 mio. i EU¹²) ser ud til at bifalde den nuværende inddeling i kategorier, der er baseret på jagttraditioner og sikkerhedsbestemmelser i de forskellige medlemsstater. De lægger stor vægt på anerkendelse og fremme af det europæiske våbenpas, der gør det relativt lettere at rejse fra en medlemsstat til en anden inden for meget tilfredsstillende sikkerhedsmæssige rammer.

8.2. Konkurrenceskytterne kan også bruge det europæiske våbenpas, når de rejser fra en medlemsstat til en anden for – som oftest – at deltage i konkurrencer. Deres rejser ser ud til at ske inden for helt faste rammer og er omfattet af en streng ordning med tilladelser, der desuden overvåges af lokale og nationale skytteforeninger. En obligatorisk stramning af kategorierne på EU-plan ser heller ikke ud til at medføre indlysende forenklinger.

anerkendelse bekræftes med en kontrolstempling på våbnet, så man kan se, hvilken kontrolmyndighed der har foretaget afprøvningen. Nogle kontrolmyndigheder inaktiverer også skydevåben efter teknikker og krav, der kan variere og ikke nødvendigvis er anerkendt af alle medlemsstater.

¹¹ Dette dataregister for skydevåben, der gør det muligt at se, hvem der ejer et våben, skal være oprettet senest den 31. december 2014 i henhold til direktiv 2008/51/EF.

¹² Tal fra Federation of Associations for Hunting and Conservation of the European Union (FACE), der består af nationale jagtforeninger i EU's medlemsstater og andre lande, der er medlem af Europarådet.

8.3. Selv om deres aktiviteter ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde, vil samlere af antikke eller historiske skydevåben eller reproduktioner af historiske våben gerne have mulighed for at få deres samlereobjekter opført i et europæisk våbenpas, fordi det ville gøre det lettere for dem at rejse med genstandene fra en medlemsstat til en anden. Leverandører, kulturinstitutioner, auktionshuse, eksperter osv. foretrækker andre foranstaltninger, der gør det lettere at opnå medlemsstaternes anerkendelse af denne type våben, såsom lettere transport mellem medlemsstater.

8.4. Producenter af skydevåben til civil brug ønsker foranstaltninger, der forenkler ordningerne. De har i den sammenhæng nævnt industriens gamle ønske om globale licenser til overførsel af skydevåben i EU. Medlemsstaterne skulle i så fald ikke udstede autorisationer til hver enkelt overførsel, men derimod en autorisation, der skulle være gyldig i en bestemt periode og for en bestemt type produkt¹³, og som skulle udstedes til operatører med et bestemt antal godkendte garantier.

8.5. Både producenter og våbenhandlere ønsker desuden en enklere definition af de væsentlige komponenter i et skydevåben. Der er store forskelle i medlemsstaternes lovgivning med hensyn til definitioner af væsentlige dele af et skydevåben, og større klarhed ville både lette overførsler mellem medlemsstaterne og øge sikkerheden ved handelstransaktioner.

8.6. Konkluderende kan det siges, at den nuværende kategorisering af skydevåben i EU's lovgivning ikke påkalder sig nævneværdig kritik fra de store kategorier af brugere af direktivet. Der blev dog udtrykt et klart ønske om visse forenklinger for at sikre en bedre funktion af det indre marked.

9. SPØRGSMÅLET OM KATEGORISERING PÅ EU-PLAN AF SKYDEVÅBEN TIL CIVIL BRUG KAN DOG TAGES OP TIL FORNYET EVALUERING I LYSET DE FREMTIDIGE FRISTER OG RETNINGSLINJER I DIREKTIVET

9.1. Medlemsstaterne har pligt til inden den 31. december 2014 at oprette og ajourføre et dataregister, hvilket bestemt vil bidrage til at opfylde det ønske om adgang til oplysninger, som fremgår af besvarelsene på spørgeskemaet. Det bliver interessant at se på de eventuelle problemer med hensyn til sporbarhed i EU, som kan tilskrives den nuværende kategorisering i direktivet, i denne sammenhæng.

9.2. Nogle medlemsstater angav i deres besvarelser et ønske om fælles metoder til inaktivering af skydevåben, og her skal der gøres opmærksom på, at dette er noget, som Kommissionen snart vil tage op, i overensstemmelse med direktivets bestemmelser¹⁴. Dette burde højne sikkerhedsniveauet i forbindelse med bevægelighed for denne type produkter.

9.3. Det skal også bemærkes, at en udtrykkelig henvisning i direktiv 2008/51/EF også kan opfylde medlemsstaternes ønske om større sporbarhed. Det hedder således i betragtning 7:

¹³ I teorien findes denne mulighed allerede i direktiv 91/477/EØF. I henhold til artikel 11 kan våbenhandlere få en godkendelse, der betyder, at de i visse tilfælde ikke behøver at få en autorisation for hver overførsel af våben mellem medlemsstater. Denne mulighed bliver dog kun sjældent anvendt, fordi den betyder, at autorisationen skal anerkendes af både modtager- og afsendermedlemsstaten inden for sammenlignelige lovgivningsmæssige rammer.

¹⁴ Det hedder i bilag I til direktivet, at "Kommissionen udsteder efter proceduren i direktivets artikel 13a, stk. 2, fælles retningslinjer for inaktiveringsstandarder og inaktiveringsteknikker for at sikre, at inaktiverede skydevåben er definitivt ubrugelige".

"Konventionen af 1. juli 1969 om gensidig anerkendelse af kontrolstempling af håndskydevåben bør i videst muligt omfang anvendes som reference for mærkningssystemet i Fællesskabet som helhed".

9.4. En tilnærmelse mellem EU og strukturerne i Den Permanente Internationale Kommission for afprøvning af håndvåben (C.I.P.) kan snarest drøftes med henblik på at få indført anerkendte normer i EU for afprøvning af skydevåben. En supplerende, attesteret kontrol af produktion af og bevægelighed for skydevåben i EU ville medføre fordele med hensyn til alle sikkerhedsmæssige aspekter.

9.5. Det kan derfor på baggrund af ovenstående konkluderes, at en obligatorisk reduktion på EU-plan af kategoriseringen af skydevåben til to kategorier ikke i sig selv ville medføre større fordele. Noget sådant burde under alle omstændigheder ikke behandles isoleret, idet man så risikerer at begrænse debatten til kun at handle om, hvilken type dokument der ville udgøre en tilladelse, og dette ville højst sandsynligt næppe ændre på den nuværende meget forskelligartede situation i EU.

9.6. Rapporten om anvendelsen af direktivet, som Kommissionen forelægger for Europa-Parlamentet og Rådet inden den 28. juli 2015 – eventuelt ledsaget af forslag – kan danne baggrund for en analyse af alle mulige og ønskelige måder at udvikle direktiv 2008/51/EF på i ønsket om at skabe forenkling af alle de kendetegn og begrænsninger, der findes for denne type produkter.

9.7. Konklusionerne i denne rapport offentliggøres i oktober 2012 på mødet i den kontaktgruppe, der er nedsat i overensstemmelse med direktivet. De vil også blive drøftet på en konference om ulovlig våbenhandel, som Kommissionen agter at afholde i slutningen af november 2012 med deltagelse af interessenter i bekæmpelsen af denne form for kriminalitet. Her vil man især drøfte behov på området og afdække retningslinjer for fremtidige initiativer.